

— Не става. Веднага личи, кое е твоето, кое е моето. Ще познаятъ. Дай азъ да си го довърша, пъкъ ти си поиграй съ Шико . . .

Мария весело ѝ хвърли умразната везба въ ръцетъ и отново почна да зове любимата си птица. Да чете, да играе съ кучета и соколи, да язди конь — това бѣ страстното ѝ увлѣчение. Ала преждата и чакръжка, стана, хурката и везмото не бѣха любимитѣ занятия на дъщерята на Калояна.

— Дафино!

Единъ коравъ и разлютенъ гласъ за мигъ ги смрази въ безмълвна уплаха. Старата жена скочи и започна да разтребя съ треперящи пръсти концитѣ и плата, съ наведено чело, подкосени колѣне.

Мария изтича по посока на гласа. Видѣ леля си, застанала задъ трандафиловия храстѣ, навѣсена, съ едно свѣткащи очи. Избърза къмъ нея.

— Лельо, Дафина не е крива. Азъ я карамъ да ми шише везмото. Не ѝ се карай. Менъ не ме бива за везмо. Кокато почна да шия, излиза много грозно, никой не би могълъ да го гледа!

— Разбира се, че никога нѣма да се научишъ на ржкодѣлия, когато има кой да ги прави вмѣсто тебе . . . Еднѣжъ грозно, дважъ грозно — най-накрая все ще поемешъ работата . . . Дафино, веднага се прибирай въ горницата ми. Отъ сега нататкъ ще ѝ прислужва само Билена. Бърже!

Старата жена приближи, поклони се до земята, погледна съ обичъ и жалость къмъ момичето; отмина.

— А ти — продължи госпожа Теодора — върви веднага да се облѣчешъ. Съ най-хубавата си руба. И макаръ, че не заслужавашъ, ето. Вземи това. За споменъ отъ първата голѣма победа на царь Борила . . .

Мария сложи на тънката си китка гривна отъ тежки златни халки. Закопча я съ тънко кржгче гранати. Леко въздъхна. Усмихна се. Ала мжката за Дафина не можа да се стопи въ наскърбеното ѝ сърдце.

Въ сжщность гривната бѣ взета отъ скжпоценности-